

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השים זאת ולפדה את בני ישראל שימה בפייהם
למען תהיה לי השירה הזאת לעד בני ישראל: כי אביכנו אל הארץ
אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודן ונפה אל אלהים
אחרים ועבדם ונאצוני והפר את בריתך: ויהי כי תמצאו אותו רשות רשות
זරות ועתה לשירה הזאת לעדני לעד כי לא חשבה מני זרע יקעת
את יצורך אשר הוא עשה היום בטרם אביכנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיך העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: היו "יהודים!"
הישמרו להם מעבודה זהה, אל תפנו אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפנו את
בריתך! ובשער זאת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדלות והعملיות, תגדל ההשגה הבאה
מןנה. כמו שכתב המיסיליט ישרים (פרק א) ז"ל, "כפי השיעור אשר כבש את
ציו ותאותיו, ונתרחק מן המוחיקים אותו מה טוב, ונשתדל לדק בז, כן ישיגו
ישmach בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי
את השמחה העצומה של ימי הפורים, את האורה ושמחה ושון וקרר, עליו
לשים אל לבו את עבודותם של ישראל בימים ההם, שהבו בתשובה לבב שלם
ורוח נשברת, עד שנהיי "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מוחקים מכל דבר הקשור
לעבודה זהה ולאורחות הגויים. ע"י עבודה זו דיבק, שבר או אביה היהודים לשלווט
בבם ונפהר הוא אשר ישלווט היהודים מהה בשנאייהם, צו ל"קימו וקבלו היהודים
עליהם ועל זרעם ועל כל הנלום עליהם", ל"יום משתה ושמחה", יום של אהבת
הש"ת וקבלת התורה. ע"ז כתיב "וְתִימָם הַאֲלֵה זָכְרִים וּנְעָשִׂים בְּכָל דָּוֹר וְדָוֹר,
מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה, מִדִּינָה וּמִדִּינָה, וְעִיר וּעִיר, וּמִי הַפּוֹרִים הַאֲלֵה, לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹרָה
הַיְהוּדִים, זָכְרִים, לֹא יִסּוּף מְרוּעָם".

אותו כלל נכון לא רק "בימים הטעים", אלא גם "זמן הזה". כפי השיעור
שיתרחק האדם מן הגויים הטמאים ויبدل מהם, ויתדק בצל נפשו בדת היהודית,
כך יזכה לאשר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדושה, ולטוב הרוחני שאין
אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעת ולהרגיש קצת
ענין "כן ישיגו וישמח בו" ביוםנו אלה, כאשרה של הגאותה כבר מבצבץ וועלה.]

שמחה פוריות

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכולו בלתי אל האיש אשר באמת בשם
"יהודי" יקונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושותן ליהודים", ליהודים דייקא.
"יהודי" הוא הכהן בעבודה זהה (כדייאת מגילה י, א), המותרך מהבליהם של
הגויים, והמתדק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית".
איש הזה, ורק אליו, יוכל שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

אלך כ"י" פוריאן

ראש מכון, המכון תפארת

שורש שנאותו של המן — שנאת הדת

"מִגְיָדו לְחֶמֶן לְרֹאֹת הַעֲמָדוֹ דְּבָרִי מְרֻדְכִּי בַּיְגִיד לְהָם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי"
(אסטר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שנאות המכן למרדכי לא הייתה בעצם ה"חווצה" שמרדכי
לא השת恊ה לו. אלא שנאה מיוחדת עליו בלבד, בגלל זה שמרדכי היה "יהודי".
ובבבואר הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז"ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהודי"
ולפיכך היהת שנאותו עליו רב מאד, כי אין **שנאנה כשנאנת הדת**, עכ"ל. כמובן,
שנאנה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנאנת הדת. שנאות המכן
למרדכי הייתה בגלל שהוא יהודי, והוא יש לו דת, יש לו תורה האומורת לו שאסור
להשתחוחות לעבודה זרה. ושנאנת הדת, עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ו): "וַיַּגְּזַע בְּעִינֵי וּגּוֹי כי הגידו לו את עם
מְרֻדְכִּי", ופי הגר"א ז"ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מלחמת **שהוא יהודי**", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המכן בגדותיו הייתה לעקוור את הדת, וכמו
שכתב הגר"א עה"פ (פסוקו) "וַיַּבְשַׁח הַמַּן פִּירּוֹשׁ לְעַקּוּר הַדָּת". ובכן, מכיוון שככל
עליך שנאותו של המכן למרדכי ולעמו היהת על עסקך אך, אףطبعי דת, אל עבר "דת יהודית".

על מי גזר המכן? כתיב: "וַיִּבְשַׁח תָּפֹן לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל
מִלְכֹות אֲחֹשְׁר֙ שָׁעַם מְרֻדְכִּי" ומי אלה הנקראים "עמ מרדכי"? ואמורים ח"ל
(מגילה י, ב): "אמר רבא, בתחילה מרדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי ומנו רבנן
ו לבסוף בכל היהודים".^ג

"עמ מרדכי" מאן נינהו? רבנן! הם מהו אשר עוררו את שנאותו של אותו
רשע באופן כה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מה "יהודים", והוא יש לו תורה,
יהודי יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוחות להמן. ואת זה לא היה המכן מסוגל
לסבול.

עבדתנו בעיקבתא דמשיחא — להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמהר"ל דיסקין ז"ל, שאמר על הצרות הרבות שייהיו באחרית
הימים, "מי שהוא עהרליך עד י' נצץ". כששאלוהו, "ומי הוא עהרליך עד?"?
עונה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למלודך שכן היא המידה: מי שמובלט מוגויים,
הוא הוא "יהודי" הדבוק בדת האמת, בחירות האמתיים, ובגוים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולא זין בשם רב הגר"א (כפי שモבא בספר
אמונה והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרה ממשנה תורה מקבל למאה שנה
מהאל השמי, ופסוקי כל סדרה מרים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון
זהה עולה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה
מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

^א. ולהלן (פסוק י) כתוב ביתר פירוט: "שהמן רצה לעקוור הכל, זהו להשמיד" אלו המצוות שום כנגד הנשמה, להרוג **הגוף הגופני מן העולם** וכו' ע"ש. הרי שעיקר
מטרת המכן היה לתבטל אותם מן המצוות.

^ב. ובפי הגר"א כתוב ז"ל, "והכל היה מפי **עמ מרדכי** דהיינו יהודים, שבשבילך לא כרע מרדכי", עכ"ל.
^ג. והינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה במילוי מקודשת לנו, במילוי הקודשה ורום המעלת, ולא כמו קודם לכן.